

Comentariul operei literare "D-L GOE"

Neintrecut maestru este I. L. Caragiale si in schitele sale, deoarece, prin acestea, realizeaza o adevarata comedie umana a Romaniei de la sfarsitul secolului al XIX-lea si inceputul secolului al-XX-lea, abordand o diversitate de aspect. Una dintre trasaturile momentelor si schitelor sale, care fac din ele monumente de arta literara, este si comicul.

Aceasta categorie estetica se intalneste si in schita D-L Goe, unde izvoraste atat din relatarea faptelor, cat si din comportarea personajelor, din felul lor de a vorbi.

De aceea este prezent comicul de situatie, de caracter si de limbaj, iar dintre formele lui se remarca, deopotriva, umorul si ironia.

Desi ambele se incadreaza comicului, umorul presupune vointa, simpatie si intelegere, pe cand ironia este un mod de a lua in ras, de a se dezaproba, de a critica .

Bunaoara, autorul priveste cu ingaduinta multe din nazbatiile lui Goe sau atitudinea, nu in putine cazuri, inconstienta a insotitoarelor lui. Nerabdarea lui Goe, pierderea palariei, disputa dintre doamne si conducator, blocarea in cabina de toaleta, tragerea semnalului de alarma sunt tot atatea intamplari pe care autorul nu le sanctioneaza si nici chiar felul de a vorbi al personajelor nu este dezaprobat de catre acesta, pentru ca este omeneste sa accepte dorinta oricarei persoane de a parea altfel si altceva decat este in realitate.

Insa atunci cand obraznicia baiatului si toleranta familiei intrece orice limita, Caragiale devine neiertator, caustic prin atitudinea pe care o adopta. Astfel, el este ironic atunci cand remarca faptul ca Goe este dus la Bucuresti " ca sa nu mai ramaie repetent si anul acesta ", ca si atunci cand se refera la grija exagerata a bunicii : " (...) s-ar intreba oricine, care nu stie cata grija are mam'mare si cata prevedere. Cum era sa plece baiatul numai cu palaria de paie?daca se intampla sa ploua sau racoare? " aceeasi ironie dispretuitoare degaja si diminutivele " nepotel " si " puisor ",care nu sunt folosite de insotitoarele lui Goe ci de autor in relatarea intamplarilor.

Ironia este la fel de usturatoare si in finalul schitei, atunci cand scriitorul sugereaza ideea ca asupra faptasului care a tras semnalul de alarma planeaza incertitudinea in ciuda tuturor evidentelor : " nu se poate sti cine a tras manivela ".

Umorele izvoraste din comicul de situatie, asa cum se poate observa din intamplarile enumerate anterior : nerabdarea lui Goe, pierderea palariei etc. Totodata se realizeaza insa si prin discrepanta dintre ceea ce sunt personajele si ceea ce vor sa para. Astfel, toate cele trei insotitoare, vor sa creeze impresia ca apartin claselor sociale avute si de aceea se straduiesc - fara a reusi insa - sa afiseze o anumita atitudine aristocrata, fie prin limaj, fie prin comportare.

Efectul insa este opus pentru ca expresiile frantuzesti sunt folosite incorect (sunt stalcite), iar alte

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

gesturi si atitudine (cearta cu conductorul, gestul lui mam-mare de a se inchina cand pleaca trenul) releva faptul ca sunt inculte, avand un limaj de mahala .